

selv om man beholder Bestemmelsen om, at der skal søges om Bevilling, saa snart der skal svares mere end 4 pCt., alligevel vil kunne forlange den Stempelafgift, som er forudsat i den Paragraf, som det ærede Medlem kaldte en Slags Løfteparagraf, kan maaske være tvivlsomt, men jeg skal gerne være villig til at drøfte det nærmere med det Udvalg, der maatte blive nedsat.

Dette gælder ogsaa det af det ærede 8de kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) berørte Spørgsmaal. Jeg tror for øvrigt, han har Ret i den Betragtning, at der ved Ejerskifte er Obligationer, som blive overførte, uden at de paa ny tinglæses, og hvor der alligevel sikkert skal en ny Rentebevilling til efter den Form, som de i Henhold til dette Lovforslag ville faa. Men ogsaa dette kan gøres til Genstand for nærmere Overvejelse og eventuelt give sig Udtryk i en bestemt Sætning, maaske ogsaa i en særlig Paragraf i Lovforslaget.

Oluf Jensen: Jeg vil takke den højtærede Indenrigsminister for hans Udtalelser. Jeg er enig i, at Loven paa nogle af de Punkter, jeg har omtalt, rettelig bør fortolkes saaledes, som den højtærede Minister mener. Men paa den anden Side mener jeg, at vi bør gøre Lovene saa tydelige som muligt. Vi have desværre i de senere Aar haft en Mængde Fortolkninger af Lovbestemmelser, og jeg synes, at sligt skulde vi helst undgaa. Derfor har jeg fremhævet, at Bestemmelserne i denne Lov bør gøres saa klare som muligt. Jeg er ogsaa enig med den højtærede Minister i, at Behandlingen af det statistiske Materiale selvfølgelig kunde ordnes ad administrativ Vej, og jeg vil blot indskyde den Bemærkning, at jeg ikke tror, at dette Materiale har nogen særlig stor Betydning. Det er ikke saaledes, at man ikke kan skaffe oplyst, hvilke Prioriteter der er sekundære, og hvilke der er første. I hvert Fald bliver der i det Amt, hvor jeg er, altid af Hensyn til det statistiske Materiale spurgt om, hvorvidt det er første eller sekundære Prioriteter, det drejer sig om. Derimod kan man slet ikke rette sig efter den Rente, der opgives i de statistiske Oplysninger, idet det er meget almindeligt nu, at Ansøgningen blot gaar ud paa, at der maa svares *indtil* 6 pCt., saaledes at mange af de Tilfælde, hvor der kun svares 4½ pCt., ville komme til at staa i 6 pCt.s Rubrikken. Statistikken er altsaa ikke paalidelig paa dette Punkt. Jeg er enig i, at dette kan ordnes ad administrativ Vej, men dette giver mig Anledning til at spørge, om hele dette

Forhold, som Lovforslaget omhandler, ikke kunde ordnes ad administrativ Vej, ligesom disse Sager ved Bekendtgørelsen af Juni 1871 bleve overladte til Amterne. Det vilde, forekommer det mig, være det heldigste.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret i, at hele denne Ordning kunde ske administrativt. At man kunde lade de i Forvejen trykte Bevillinger ligge rundt om paa Herredskontorerne i Stedet for paa Amtskontorerne, er muligt, men i øvrigt vil jo Apparatet for saa vidt blive det samme. Man vilde spare Amtet for Udleveringen, men der skulde en skriftlig Ansøgning med Stempel til alligevel, og Ministeriet skulde lade trykke de mange Bevillinger, af hvilke der i Stedet for at være et vist Antal paa hvert Amt skulde være et vist Antal paa hvert Herredskontor, og der skulde i Virkeligheden flere til, idet man maatte have et vist Oplag paa hvert Herredskontor, Jeg ved derfor ikke, om der kunde blive nogen Besparelse paa den Maade. Man kunde gaa det Skridt videre at lægge de forud trykte Bevillinger rundt paa Herredskontorerne, det er jeg tilbøjelig til at tro, men jeg synes ikke, at man opnaar noget derved, i hvert Tilfælde ikke noget nævneværdigt. Jeg vil derfor foretrække at gaa den her foreslaede Vej, saa faar man Bemyndigelse baade til at lade være med at have de trykte Bevillinger og til at fritage Folk for at give skriftlig Ansøgning.

Hey: Jeg kan ikke se, at det med Hensyn til Afgiftsberegningen har noget at sige, om man naar til det ønskede Maal ved at fuldbyrde det Løfte, der er givet i Stempelovens § 90, eller ved at vedtage det foreliggende Lovforslag. Det forekommer mig at maatte blive det samme. Men jeg er ganske uenig med den højtærede Minister i at Bestemmelsen i Loven af 6. April 1855 egentlig skulde indvirke paa Rentefoden, og at det, at der staa i denne meget gamle Lov, at Renten ikke maa være over 4 pCt., skulde have nogen virkelig Betydning. Jeg tror det ikke, det er ganske andre Faktorer, der bestemmer, hvad man finder passende som Rente, og hvad man bliver nødt til at give i Rente, end hvad der staa i denne mere end et halvt Hundred Aar gamle Lov.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.